

August 1991

Løssalg kr 13.- (Verdi kr.14.-)

Postadresse: Veierlendingen, 3144 Veierland
Telefon PAC: 033-88 173
Telefon BAI: 033-88 222
Telefon JEB: 033-88 228
Postgiro: 0823 0315087

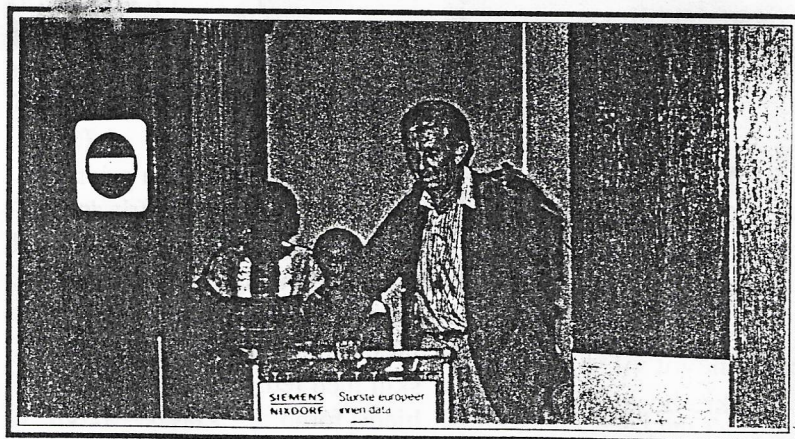
Veierlendingen

Nummer 2 (15). Årgang 3

Lektor Brekke, I presume?

Herr Brekke er tilbake. Med de to afrikanske barna Edvard og Lilly har familien igjen tatt inn i den vesle hytta deres nede i Brekka.

Ingen nyhet i og for seg, da de ankom allerede i begynnelsen av mai måned. Men det har ikke stått i Veierlendingen tidligere, og hvis det ikke har stått der, er det ikke sant. Derfor har vi lyst til å ønske dem velkommen tilbake.

Like før avreisen i fjor vår var de små veldig spente og forventningsfulle etter å komme hjem til mor og gårdsbruket i Zambia. Men Brekke forteller at like før flyet skulle lande i Lusaka gruet de seg for å treffe gamle venner og å ta igjen språkene de hadde glemt. Eller som de trodde de hadde glemt. For etter et par dager var alt som før. Språket og lekene boblet frem etterhvert og alt kom inn i vante former.

Etter kort tid var Veierland glemt. Kun Brekkes eventyrlesing på norsk holdt båndene til Norge sånn noenlunde stramme og på plass. Barna begynte på skolen der nede, Edvard i første klasse og Lilly i tredje. Og livet gikk sin vante gang. Sommeren var het, 45 grader i sola, men på høylandet er luften tørr, så i skyggene er det

svalt og godt. De trede gradene vi hadde her i sommer var mye varmere, forteller Brekke.

Regntiden begynner i oktober/november og våronna tok til i slutten av denne. Maisen sto fint da de reiste derfra. Meningen var å komme til Norge i februar, men med sommer der nede og vinter her skulle det ikke meget til før reisen utsattes. Da begynte barna å telle dager til de skulle tilbake hit.

De kom til Øya 1. mai. Barna har gått på skolen siden de kom og har funnet seg vel til rette i venneflokkene. Lilly imponerer stort med alt hun kan bære på hodet og mange av lekene synes å ha fått et lite eksotisk innslag.

Herr Brekke og barna vil nå bli på Veierland til Lilly er ferdig med grunnskolen. Denne er bedre i Norge enn i Zambia og både herr og fru Brekke er opptatte av at de skal få den best mulige starten i livet. De håper at Edvard også kan få gjøre seg ferdig, men dette ligger en stund inn i fremtiden. Mye kan skje på den tid.

Velkommen skal de være. Mann-tallet på Veierland har steget med nær to prosent. To hyggelige prosent.

Veierlendingen

Redaktører: Per Arve Carlsen, Bjørn Arve Iversen, Jørn Erik Bø og Ole Hestehale

Veierland nå og alltid

Det har bodd folk på Veierland i uminnelige tider. Ved århundreskiftet bodde det ca. 500 mennesker her ute. På 60 tallet var det under 100.

For at et samfunn skal kunne tilby sine beboere forskjellige sosiale goder som skole, barnehage og fritidstilbud som er vanlig nå til dags, må samfunnet ha en viss størrelse.

De siste par, tre åra har det kommet mange nye beboere til Veierland. Og med dem ideér og drømmer om hvordan vi skal få det. Noen vil lage uterestaurant, andre værna arbeidsplasser. Bingo, eldreboliger, barnehage, idrettshall, pensjonat og hjemmeindustri har også blitt nevnt.

Jeg sier ikke at alt dette skal realiseres. Noe av dette er jo ganske høytflyvende, men det er viktig at det blir satt igang nye ting her på øya. Det er viktig at vi tar vare på initiativet.

Etter min mening bør det bo omkring 300 mennesker på Veierland. Det er det plass til og det gir oss muligheter til å realisere større prosjekter av typen idrettshall og barnehage.

Godene som ovenfor nevnt vil skape arbeidsplasser og sikre bosetting i langt større grad enn det som er tilfelle i dag.

Ole

Sett ideéne
ut i livet.

Ros og Ris

Her har vi satt av plass til din mening. Ros og ris i passende porsjoner, takk.

Ros til alle de som tar med seg søppelpose når de drar på båtturn. (red 2)

Ris til alle de som ikke tar med seg søppelpose når de drar på båtturn. (red 2)

Ros til 1919 som kunne avse musikanter til vårt 17. maitog. Hurra, hurra, hurra, hurra, hurra, hurra, hurra, hurra. (red 2)

Ros til styret for proff planlegging og avvikling av 17. mai arrangementet på Vellet. (red 2)

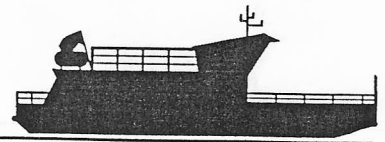
Ros til barna som plukket søppel før 17. mai. (red 2)

Ris til den nye fergemotoren som bråker for mye (red 2)

Ris til redaktørene som prioriterer skole (PAC bruker fritiden til skolegang), arbeid (BAI jobber om kveldene og i helgene) og miljø (BAI sykler på jobben og får derfor ikke med seg datamaskin med redigeringsprogram hjem) foran øya's største avis (red 2)

Ris til den redaktøren som skulle dele ut premie for korrekt svar på kryssord vårt nummer 1 årgang 3. Premien savnes fortsatt (red 2)

Sure oppstøt og regelrett skryt mottas med takk til denne spalte

Halvgamle nyheter og småplukk

Den nye festkommiteén hadde håpet på en noe større oppslutning på festen 11. Mai, men var meget fornøyd med fremmøte, musikk og stemning på festen 24. august.

Redaksjonen har vært i kontakt med Falken angående tyverialarmer. Tilkobling til Falken's alarmsentral vil koste i størrelsesorden 7000 kr pr. hytte.

Dersom henvendelsen kommer via hytte-eierforening og/eller velforening vil rimeligere ordninger kunne diskuteres. Dersom f. eks. 60 hytter blir med på ordningen kan en kjøpe inn 20 anlegg som så flyttes mellom disse hyttene.

Kostnaden reduseres da til 3000 kr pr. hytte. I tillegg kommer kostnader knyttet til drift og ettersyn. Kanskje vanker det en forsikringsreduksjon på toppen. (red. 2)

Alexander brakk håndleddet da han skulle starte en gammel snekkemotor. (Når denne avisa engang kommer ut er vel gipsen fjernet forlengst). (red. 2)

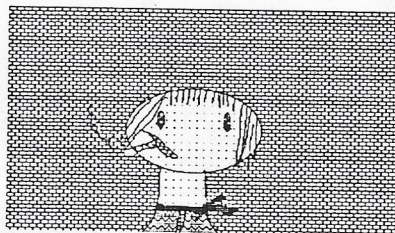
17. maitoget var lengre enn på lenge. Det gikk den vanlige ruta fra Vellet via Alby til kirken. Etter en fin gudstjeneste sluttet orkesteret seg til toget som da gikk fra kirken til Vellet hvor det var leker for voksne og barn. Vi ser her ingen grunn til å oppgi resultatet fra årets tautrekking (Tangen/Vestgården). Tangenlaget var ikke varslet på forhånd, noe som førte til at både Fred Gonstad og Per A. Carlsen manglet. Med disse på

plass kan vi garantere at resultatet ville blitt et ganske annet. (red 2)(enig!!)

I begynnelsen av Juli stoppet Jutøya. Vi fikk låne reserveferge fra Sjøheimevernet.

Motoren på Jutøya viste seg å være defekt. Ny motor med drøye 100 hk mer enn den gamle ble installert. Mer krefter og mer støy.

Det å bytte motor i en slik ferge er forresten ingen spøk. Dekket ble skåret opp for å få den gamle motoren ut og den nye inn. Dere ser sporene i dørken utenfor inngangsdøra til pasasjerrommet. (red 2)

Tegningen over fant jeg på en av Kristinas disketter. Den bar den kryptiske tittelen "Alex på fest". Hvilken Alex? (red 2)

Mudderdeponiet sør på øya tørker fint inn. Det regnes nå for å være ufarlig.

Sanden i deponiet er faktisk så fin at vi kunne tenkt oss et par lass på stranden ved Båsløkka (nord for brygga). Strandforbedring kunne det jo kalles? (red 2)

Dersom det fortsatt er noen som sliter med magesår etter artikkelen om motorkrossbanen på Veierland kan vi berolige alle

med at det var en spøk knyttet til 1. April. Spøken var i hovedsak basert på en av våre leseres idéer. (red. 2)

Værmelding! Været blir som før, men solen kan bli noe svakere. (red 2)

Vi må få dementere en påstand vi kom med under Ros og Ris i forrige nummer. Det sto "Ris til redaktørene som prioriterer jobb og familie foran avisa."

Flere familiemedlemmer har reagert på denne setningen som de mener kan gi leserne inntrykk av at redaktørene prioriterer familien foran avvisa. Siden familiemedlemmene ikke vil påta seg noe ansvar for forsinkede avviser må vi bare bekrefte at det gjør vi ikke. (red 2)

Edmund var førstemann i mål under Veierland Rundt 1991. Jeg regner da ikke med et par av brettseilerne som faktisk var raskere. Det var forøvrig frisk sønnavid. (red 2)

Nina og Mette kullseilte 3 ganger før de ga opp å komme igang under Veierland rundt regattaen. At Edmund reddet Veierlands ære (han gikk ikke på grunn i år nei) må jo disse jentene bare være taknemlige for. (red 2)

Etter drøye 6 år med prosjektering og bygging kunne Øystein Øyjordsbakken sjøsette sin 33 fots motorseiler. Sjøsettingen gikk meget bra, og prøvekjøring er foretatt. Resterende arbeid regner Øystein med å være ferdig med i løpet av et år.

Båt stjålet og funnet

(BAI) Den lille båten til Per og Ellen Solberg ble stjålet på Tenvik for en tid siden. Ja det har faktisk gått et helt år siden hendelsen, men vi mener allikevel at historien fortjener å komme på trykk.. Her er den slik vi, etter fattig evne, husker den.

Ingen i familien Solberg lar seg trække på tærne, ikke med, og ikke uten piggsko, så der var det full aksjon fra første stund.

Det ble opptil flere turer rundt Nøtterøy og langs fastlandet. En mengde øyer ble undersøkt. Viken, havner og marinaer ble saumfart. Hele familien sto på for å finne båten. De lette fra sjøsiden og de lette fra landsiden. De brukte både båt, bil og buss. Men det virket håpløst.

Etter hvert kom det inn tips om at kanskje der, for der hadde det hvert noen før, eller kanskje der for....

Et slikt spor førte Per til Ringshaug, men der var det ingen båt. Og ingen motor heller. En runde i Valløy båt-havn ga samme resultat.

Per hadde vært ute og lett hele dagen og kjøpte seg derfor en rimelig og grei mid-dagsstatning. Og da, mens han spruter ketchup utover middagen sin ser han plutselig en ung og kjekk gutt som holder på å montere en påhengsmotor på båten sin.

Det rare var at motoren var helt maken til den motoren Per og familien nå savnet så intenst. Ja

det var faktisk den motoren. Og da sa Per de bevingede ord (den mannen har fantasi): "Den motoren er faktisk min".

Politiet kom (etter at Per hadde ymtet frempå med at han ellers kunne tenke seg å ta saken i egne hender) og det ble avhør og rapportskrivning. Gutten var fortvilet og lei seg, guttens far var fortvilet og sint. Han truet faktisk med å lage puslespill av typen "1000 biter" av guttens båt.

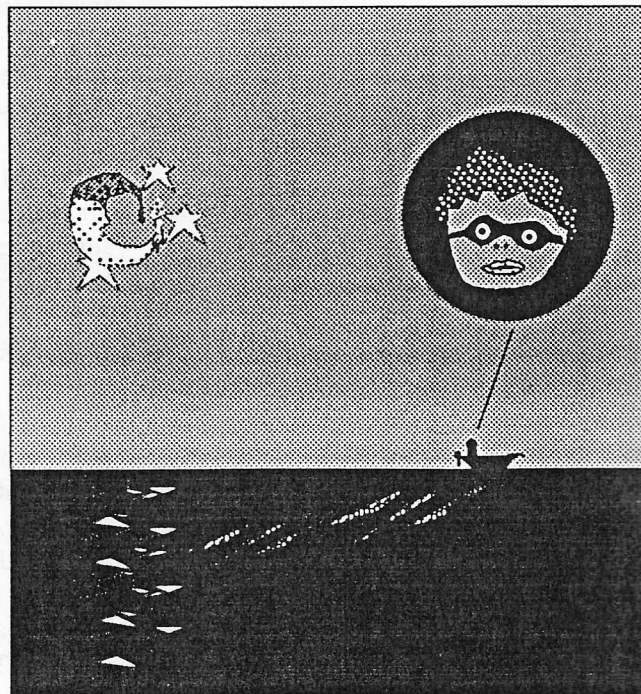
tredjehånds intrykk er korrekt er det liten fare for at akkurat denne gutten skal kjøpe en så billig påhengsmotor en gang til...

Han som hadde stjålet, ødelagt og dumpet båten (det var nemlig slik båten var behandlet) ble imidlertid mektig sint på Per fordi han blandet seg opp i saken. Han ble så sint at han faktisk fant det på sin plass å ta en telefon for å fortelle at Per måtte være forberedt på juling. Det er visst en passende straff

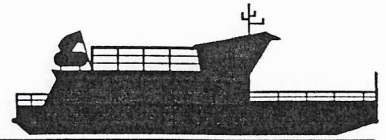
for å blande seg borti at noen stjeler sakene dine.

Herr Solberg så saken fra en noe annen vinkel. Han var av den mening at gutten burde stå på Tenvik-brygga hver gang Solberg-båten lå der. Han burde videre passe nøye på at ingen rørte den båten. Det er nemlig ikke sikkert at familien Solberg tar seg to tre beroligende runder rundt Nøtterøy før de samler troppene neste gang.

Men vi i redaksjonen antar at gutten var travelt opptatt hele sommeren. Han tok seg sikkert sommerjobb for å betale reparasjonen på den ødelagte båten, eller kanskje han skaffet en annen båt...

Jeg håper han besinnet seg i tide. Det må jo gå med en masse tuber lim for å sette sammen en slik båt igjen. Og gutten hadde faktisk ikke stjålet motoren, men kjøpt den rimlig. Og dersom mitt

Ha en god Høst!

Hilsen alle oss i Veierland Landhandel

Vi fortsetter med våre utvidede og fleksible åpningstider frem til 1. sept.

Mandag — Fredag
fra 09.00 til 15.00

Kveldsåpent hver dag fra
17.00 til 19.00 (ikke lørdag)

Lørdag
fra 09.00 til 14.00

**Lang
åpningstid**

- Mat og drikke
- Jernvarer
- Leker
- Maling
- Båtutstyr

**Vi skaffer
det meste**

**Ferie og
fritid**

Ferie og fritid er viktig!

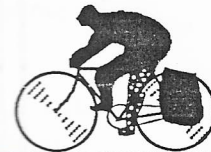
Benytt vårt tilbud om telefonbestilling og tilkjøring av varer.

Telefon 033 - 88 013

VEIERLAND LANDHANDEL

Sykkelbyen Tønsberg – Nøtterøy

(BAI) Tittelen er hentet fra en lokal kampanje. Det er altså ikke forfatteren som har funnet ut at Nøtterøy egentlig er en by. Historien skal imidlertid ikke handle om titler, men om uheldige resultater av en del av denne kampanjen.

I et brev fra Nøtterøy – Tønsberg kommune(r) ble bedriftene i Sykkelbyen Tønsberg – Nøtterøy (!) oppfordret til å oppfordre sine ansatte til å sykle på jobben (etter tre gangers korrektur er denne setningen fortsatt mystisk og uforståelig. forf. anm.). Vi satte igang med det resultat at jeg, en middelaldrene amatørredaktør sykler til og fra jobben. Jeg skal i det følgende fortelle om første turen.

Jeg stilte med nyoverhelt sykkel (kr 800.- + nytt sete til kr 100.-). Det skulle vise seg at sykkelen ennå hadde noen mangler. Bremsene manglet fortsatt, men en enkel stramming gjorde meg istand til å stoppe på flatmark. Det skulle vise seg at kjedet hoppet av dersom jeg syklet fort i 5. gir. Sykkelen var dermed bare firegiret. Setet av racertypen var til å bli gal av. Jeg måtte stå og jobbe på kontoret i flere dager. Bukkehornstyret ble byttet ut med normalt styre etter to dager.

Det verste var at nihundrekronerssykkelen ble karakterisert som et rustent vrak av en ellers nøktern kvinnelig medarbeider.

Med dette rustne vraket la jeg i vei. Avstanden fra arbeidsstedet på Kilen til Tenvik er 13 km: Jeg beregnet tre kvarter etter å ha hørt at enkelte syklet på 30 minutter (og jeg var jo ikke

akkurat noen olding heller). Fergen gikk 17.30 og jeg startet 16.45, presis.

I siste liten oppdaget jeg to brev som skulle leveres i Kredittassen i Tønsberg. Jeg tenkte at de fem minuttene kunne jeg vel sykle inn igjen.

Da jeg noe anpusten puttet brevene i Kredittkassens brevboks 10 minutter senere hadde jeg allerede fått mistanke om at noe var galt. Jeg var sånn passe sliten. Passe dersom jeg hadde tilbakelagt de 13 kilometerne til Tenvik. De passet ikke til de halvannen kilometerne fra Kilen til Tønsberg sentrum.

Og nå skulle jeg sykle inn det tapte. Jeg tro på noe vederstyggelig ned til Kanalbrua. Jeg holdt stilen ganske bra over brua. Litt stiv i starten tenkte jeg da.

Så begynte det. I motbakken etter Kanalbrua hang jeg meg på en eldre dame med puddel. I begynnelsen gikk det bra. Vi syklet like fort. Så bestemte jeg meg for å endre taktikk, jeg skulle sykle langsomt og samle krefter mens hun slet seg ut. Da jeg nærmet meg Teiehøyden bensinstasjon var dame med puddel forsvunnet over toppen, sykkelen min hadde ikke lenger forsvarlig styrefart og jeg hadde ikke lagt meg opp noen krefter. Tvert om, jeg var helt tom.

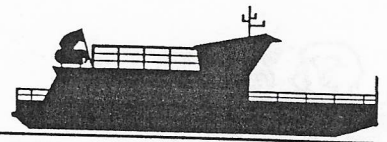
Jeg trillet sykkelen over veien og inn på bensinstasjonen, kjøpte en Vøtterøl (med bilde av kraftige overarmsmuskler) og satte meg til å hvile. Det var bare tørste og viljestyrke som hindret meg i å sovne.

Etter noen minutter følte jeg meg bedre og støttet til sykkelen gikk jeg opp til toppen av bakken.

Herfra husker jeg ikke noe før Borgheim. På Borgheim ble jeg liksom vekket av farten i medbakken. Da jeg kom forbi Borgheim så jeg to skikkelser et stykke foran meg. Jeg hadde den rette strekningen frem til Stangeby å gjøre det på. Skikkelsene var små og dette skulle jeg klare.

Neste gang jeg tittet opp fra bukkehornstyrestillingen var skikkelsene tydelig nærmere. Jeg satte farten opp ennå mer for dette var oppløftende. Plutselig hører jeg panisk bjelling og skremte skrik. Og der, 7.6 meter foran meg kommer de. Skikkelsene. To småjenter, på vei mot meg. Jeg skjener ut til høyre forbi dem og trækker som en gal videre, men nå er det ingen foran meg.

Med øya fulle av svette og tårer er det faktisk ikke så lett å se om skikkelser kommer mot deg eller går fra deg.

Ved Stangeby tar jeg av fra Tjømeveien mot Tenvik. Det gjør bussen også. På denne, min første dag med sykkel, fra jobben, svinger vi av samtidig. Jeg vet at denne bussen alltid er sent ute til ferga. Alt håp om å rekke ferga var ute.

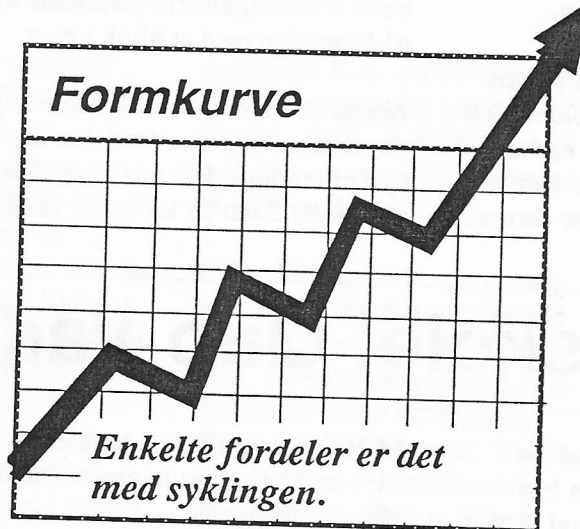
Jeg kunne fortalt om en eldre jogger jeg ikke torde sykle forbi fordi jeg var redd han skulle ta meg igjen i første motbakke. Jeg kunne fortalt om den lille kneika der jeg stoppet tre ganger for å kontrollere at det virkelig var laveste gir jeg hadde inne, det virket som om det var det nest laveste. Jeg kunne fortalt om tankene jeg hadde om å hive sykkelen i vanningsanlegget til Freberg for å si at den var stjålet.

Jeg vil imidlertid heller si noen ord om det lykkens minutt da jeg endelig sto på Tenvik. Riktignok med skjelvende ben og kort pust, men fremme. Riktignok hadde fergen gått for 20 minutter siden, men det var bare 100 minutter til neste ferge – og det kunne jeg trenge når jeg skulle fortelle om bragden.

I dag er formen bedre. Jeg har holdt følge med Nina fra byen til Tenvik (35 minutter fra Kilen på denne turen). Jeg var riktignok utslitt når jeg kom frem mens

Nina snakket normalt, men det var fordi jeg ikke kunne bruke 5. giret (aldri om jeg skal reparere dette).

Og jeg har vært før Nokart på Borgheim, i alle fall en gang. Og ryktet sier at det hender han er der før bussen...

PS

Før noen andre nevner det må jeg innrømme at jeg brukte 5. giret når jeg samsyklet med Nina. Det var imidlertid ikke for å få fart, men for å få kjedet til å hoppe av. Jeg hadde faktisk panikk. Jeg er tross alt familiefar på snart 40 år. Jeg plikter å tenke på hjerte og lunger.

Og det er riktig som de sier. Jeg hang på med Alexander på mopeden opp Tenvikbakken den gangen jeg kom før Nokart til Borgheim. Vanligvis ser jeg ikke engang ryggen hans når jeg kommer til toppen av Tenvikbakken, men han skal jo bare til Borgheim. Jeg sykler 13 kilometer hver vei...

LEIF

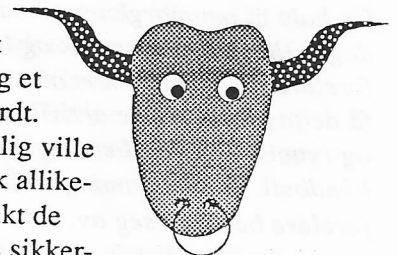
(BAI) Leif er ikke en slik type du vil møte i mørket når du er alene.

Leif er innflytter. Fra Hamar.

Leif er pappa. Leif har faktisk mange barn. Dersom alle Leifs barn skulle begynne på Veierland skole ville problemet med å skaffe elever være løst. Det ville kanskje bli værre å skaffe lærere.

Leif er en Herefordokse på 850 kg som vandrer rundt nord på øya. Han er dermed det desidert største dyret på øya, og sannsynligvis det største siden den gang hvalene svømte over de grunnene som senere er steget av hav og blitt Veierland.

Snill som et lam, og et syn verdt. Personlig ville jeg nok allikevel brukt de samme sikkerhetsregler mot Leif

som mot moskusokser og annet kveg. 60 ganger så langt til oksen som til nærmeste tre med gode klatregrener — og niste for to dager.

Skal du på båttur?

Husk tau og tollepinner og vis hensyn når du ferdes på sjøen!

**SYKKELØYENE
NØTTERØY — VEIERLAND**

Kvinne med tæl

Else Berit overtok fra nyttår farsgården og har nå tresket sin første egne kornavling. Jordbrukspolitikken gjør driften av små gårder stadig mer ulønnsom så ved siden beholder hun sin stilling som avdelingsleder for cateringvirksomheten ved Havnøystiftelsen.

Det blir stritt, hun har to gårder som skal pusses opp og flere maskiner som må vedlikeholdes. Selve treskingen tar Egil og Anders seg av, og hun har svært god hjelp av Nockhart. Likevel kan arbeidsdagene bli lange og bekymringene mange.

Tre av de utvendige veggene der hun selv bor er nå rettet opp med ny kledning og nye vinduer. Inne er det likeledes diverse arbeider på gang og senere står låven på hovedgården for tur. For å finansiere det hele vil hun på sikt selge et par hus-tomter mellom Halvorsen og Sion. På den andre siden av veien. Tidligere har hun fått positive signaler fra kommunen vedrørende kloakken og ser på fremtiden med et blink i øyet.

Anette studerer i Oslo, Karoline og Nockhart går i ungdomskolen. Else Berit har ansvaret for 80 mål dyrket mark og 140 mål skog, flere bygninger og maskiner. Samt en krevende fulldags stilling.

Veierland skole, Quo Vadis?

Skolene på Nøtterøy gir nå elevene tilbud om heldagsskole. For 500 kroner i måneden kan elevene i første til tredje klasse få være på skolen fra halv ni om morgenen til halv fem om ettermiddagen. Med tilbud om lek og lekselesing. Om foreldrene legger til noe mer penger kan elevene få delta i forskjellige aktiviteter som musikk, dans og rytmikk, kjøkkenlære, svømming, fotball og håndball. Et tilbud mange barn og utarbeidende foreldre benytter seg av.

På grunn av flere praktiske problemer ved gjennomføringen samt at behovet for øyeblikket ikke er stort nok, vil Veierland skole vente med å innføre Skolefritidsordningen. Skolen ville kun hatt åtte elever i den aktuelle aldersgruppen. Og så lenge ikke alle foreldrene begge er i arbeid ville de ikke betale for det samme som de selv kan gjøre. Responsen ved markedsundersøkelsen var laber melder rektor.

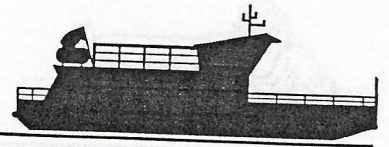
Bente og Lasse Christensen har overført begge sine barn til Brattås skole. Ingrid går i første klasse og benytter seg av fritidsordningen. Til stor letelse for foreldrene som begge er i arbeid. De trenger å føle seg trygge på jentas vegne også etter skoletid, frem til de selv kan overta ansvaret. Tore går i sjette, men ble satt ett år tilbake dengangen de kom tilbake fra Afrikaoppholdet. Han er derfor ekstra skolemoden og kan ha godt av å bryne seg litt i konkurranse med flere elever på samme trinn.

På Veierland ville han ha gått alene i sjette klasse. Mye av årets pensum gjorde han seg ferdig med allerede forrige år.

At disse to er borte har skapt en ny situasjon for de gjenværende elevene og deres foreldre. Flere har vurdert eller vurderer å gjøre det samme for sine barn. Fritidsordningen er én ting. Spørsmålet om Veierland skole blir hengende etter i konkurransen med skolene på land er en annen. Får barna virkelig den oppfølging og inspirasjon de kunne fått ved andre skoler? Vil de få vanskeligheter når de skal til med ungdomskole på Borgheim? Diskusjonen og uroen brer seg.

Man mener at situasjonen er uheldig. Noen bruker sterke ord. Man savner en diskusjon hvor nye idéer og tanker om skolens fremtid står i søkelyset. Lærerne mener at foreldrene kunne engasjere seg mer. Foreldre mener de ofte ikke blir hørt når de legger frem sine problemer og synspunkter. Korrekt nok hverken kan eller vil rektor diskutere dette i Veierlendingen og presiserer at lærerværelset er åpent om man føler seg utrygg på barnets situasjon.

Det er snart foreldremøte igjen. De færreste ser en fremtid for og på Veierland om skolen forsvinner. Vil dette møtet og de fremtidige bli benyttet konstruktivt av alle parter? Hvis ikke kan mye tyde på at skolestua en dag vil stå tom.

Merkelig skyformasjon

Som vanlig på våre cruise til "Den Røde Lanterne" i Skagen by, holdt vi god utkikk akterover. I stadig beven for å oppdage "Kjent butikkeier på tre bokstaver" i horisonten. For deretter uvegerlig å bli forbiseilt. Red.3 holdt utkikk samme vei, men vi mistenker at dette kan ha vært av en annen grunn. Mannen satte nemlig ny verdensrekord denne natten. I antall krabbematinger. Jeg tror vi kom til 25 adskilte enheter. Og lengselen etter å ha en rund liten arm å ligge på, i en helt rett seng et sted på Øya, var antakelig påtrengende.

Men, det var denne skyen vi skulle fortelle om. Vi oppdaget den i to-tretiden om natten. I horisonten bak oss. Mot nord-nordøst. Og først etter at den var blitt ganske stor. Som en kjempesol på vei opp. Delen vi kunne se holdt seg hele tiden like perfekt rund, nederste del lå under horisonten. Skyen vokste svært raskt. Hvor langt unna den var klarte vi ikke å fastslå da fenomenet ikke lot seg definere i størrelse. Men opprøret i Sovjet lå ferskt på minnet og en atom-

bombe på Kola var en uhyggelig skremmende mulig løsning. Nå var ikke dette en soppsky, men hvordan ser atombombesoppen ut etter en tid?

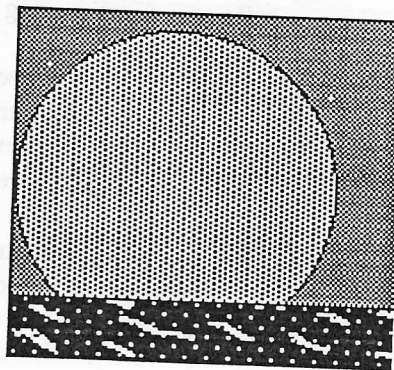
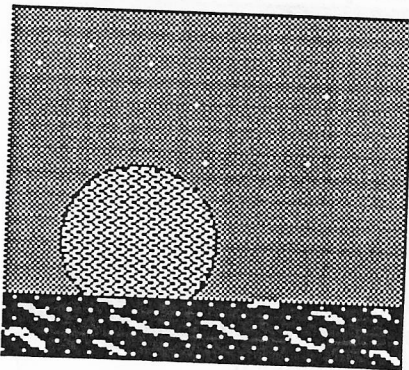
I alle tilfelle utvidet skyen seg med uhyggelig fart, og dermed også med stor kraft. Den steg ikke, bare utvidet seg med samme sekant under horisonten. Stadig like perfekt rund. Slukte stadig mer av himmelhvelvingen. Det hele tok fem eller ti minutter før skyen langsomt

begynte å gå i oppløsning for så å forsvinne, som tåke for sol.

Natten var ellers skyfri og stjerneklar og ingen ombord hadde særlig grunn til å lide av delirium eller andre synsforstyrrelser.

Hva var det vi var vitner til? Skyen oppdaget vi natten til tirsdag 20. august. Og vi kan underskrive på at uhyggen brer seg ganske raskt i en liten båt midt i Skagerrak. Ville vi få en eksplosjon eller en trykkbølge etter oss? Sterk varme? Burde vi hoppe til havs med det samme? Tankene går lett til de sovende små på Veierland.

"Den Røde Lanterne" er forresten et kapittel for seg. Mer kan vi ikke si, da "våre skjønne" tilhører leserskaren. Og forresten arrangerer vi bare turer dit.

Konkurransen med diplom og premie

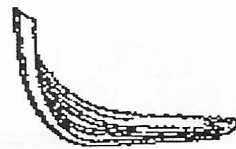

Det konkurreres i de to følgende klasser:

Klasse 1. Hva er forhistorien til situasjonen som vises på figuren ved siden av. Blandt "riktige" svar trekker vi en vinner. (Dette var for de som leser Franquin's fantastiske tegneserier eller har meget god fantasi).

Klasse 2. Den som kan finne den beste tekst til tekstboksen blir utpekt som vinner i klasse 2.

Besvarelsen sendes Red 2 i Veierlendingen og må være mottatt hos oss 2 uker før neste utgivelse.

Søren Prest

forteller om sitt liv på gamle Veierland — Del 11

Søren Hansen holdt dette kåseriet på Veierland vel i 1978. Kåseriet omhandler hans barndom og oppvekst på Veierland.

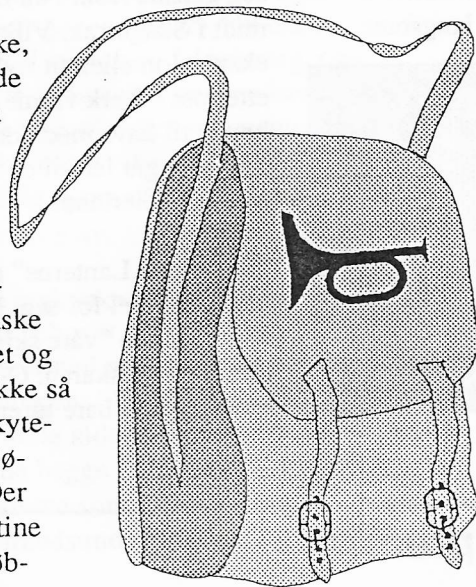
Det er en annen person som jeg også hadde tenkt å nevne noe om. Vi kalte henne ganske enkelt for Kristine Rønningen. Det er vel noen av dere som har hørt om Kristine Rønningen. Jeg skrev, for en del år siden, en artikkel i Tønsberg Blad (en annen avis – red 2) om henne. Jeg kalte henne der en "ener". En ener i samfunnet på Veierland. Hun var et merkelig menneske.

Vi hadde jo den gang ikke noe som het postbefordring. Men Kristine Rønningen, hun befordret post lenge før det ble noen betaling. Hun fikk ikke en øre av det offentlige. Men det var mange sjøfolk her og de sendte brever. Det var ikke så få brever som ble sendt fra Veierland. Og de fikk brever. Hver eneste en betalte henne en ekstra penge for å ta med seg brever og når de fikk brever. Dette ble såpass at hun greide seg.

Hun var enke, og hun hadde mange barn som hun hjalp frem.

Den gang var kystforsvaret i ganske stor aktivitet og de hadde, ikke så skjelden, skyteøvelser i Tjømekjæla. Der skulle Kristine over til Kjøbmannsskjær og hente post. Der holdt de på og skjøt på blink. Og så ropte de til henne at hun måtte komme seg unna for de skulle skyte. "Ja", sa hun, "Jeg skal se til å karre meg under blinken så er jeg trygg".

Jeg kan ikke huske en eneste gang hun forsømte sitt arbeid. Vinterstid, når det var is og sne, så slo hun seg frem med årene. Og kom hun ikke frem til bryggen på tilbakeveien så gikk hun i land et eller annet sted og vasset gjennom sneén. Posten kom frem.

Til slutt ble hun offentlig ansatt. Og jeg ser for meg postvesken hennes med posthorn. Den var hun stolt av.

Da var hun, ved siden av læreren, det ene av Veierlands to offentlige mennesker. Ingen andre hadde sånn status. Det var betydningsfulle folk.

Cykelstyret

At sykkelen er et allsidig fremkommingsmiddel kan vi lese i Nordahl Grieg's kjærlighetsdikt, Cykelstyret.

Det glitrer blankt i et cykelstyre.
Nu er det juni og heggeduft.
Og unge jenter har tynne tøyer
imellom seg og den lyse luft.

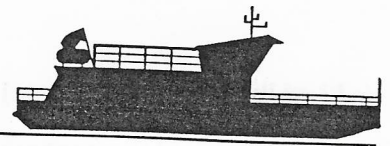
De går på veien med hver sin cykel.
I taushet vandrer de to og to.
Men bak dem driver de unge gutter
i søndagsdress og brune sko.

Og de blir motige: Lån meg cyklen!
Det får de lov til de unge mænd.
Blå dresser suser langs hvite hegger.
Så får hun cykkelen sin igjen.

Men nu går gutten ved hendes side,
hans djerpe plan er blitt kronet med held:
han holder taket i cykelstyret!
Og rundt omkring er det junikveld

Og hendes hånd er på andre siden,
den gjør et kjærtegn, en liten sving:
vi går og holder i noget sammen!
Og begge later som ingenting.

De går på veiene ganske tause,
med hjertet fyldt av hvad begge vet,
mens næven knuger det blanke nikkell.
O cykelstyr. O kjærlighet.

Farvel, Veierlendinger

Siden Veierlendingen sist gikk i trykken har to gode Veierlendinger gått bort. Margaret Evensen 74 og Berit Fredriksen 56 år.

De var begge et kjært og hyggelig innslag i Veierlands landskap. Margaret i sin elektriske rullestol, glad for sin "bil" som gjorde at hun selv kunne kjøre rundt på øya på besøk til kirke og butikk, til sanitet og velmøter.

Alltid var hun engasjert, optimistisk og i gått humør. Klaget aldri.

Berit var også ofte og se, bli og hyggelig, hadde tid til en prat.

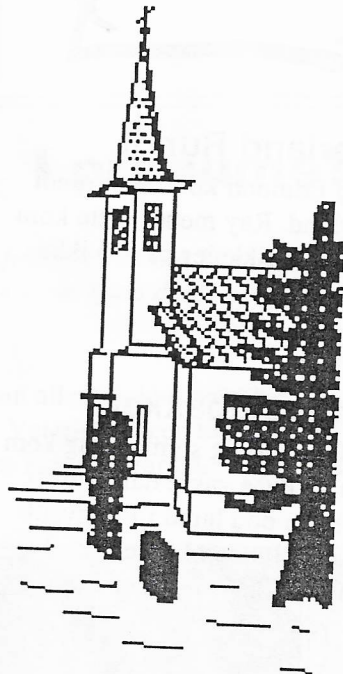
Med sin sparkesykkel hentet hun varer i butikken og var ofte i kirken.

Var været fint kunne vi også

se henne med sin over 90 år gamle mor på vei til kirkegården for å stelle gravene.

Vi savner dem begge, og lyser fred over deres minne.

Kari Paulsen

Inger Løken

har søkt Veierlendingens øvrige redaktører om tillatelse til å utføre mindre oppdrag ved siden av arbeidet som kulturredaktør i Avisa. Hun har i den forbindelse påtatt seg å lede Norland Kultursenter i Bodø.

I et år skal hun pendle mellom Veierlendingens redaksjon og sjefskontoret i Bodø.

Kultursenteret består av en bygningsmasse på 18 bygninger på 100 år og mer. Opprinnelig en gammel landbruks-skole. Disse skal selfølgelig

vedlikeholdes med den nødvendige pietisme.

Ellers skal hun koordinere senterets aktiviteter som balett, dukketeater, rockeklubb, jazzklubb, kunsthåndverk m.m.

Lykke til Inger!

Egil & Anders

har regnet ut at kornåkrene på Veierland er tilsammen ca. 425 mål. I år er det høstet ca. 400 kg korn pr. mål. Og det er bra mener Egil.

(Seil)tur i den svenske skjærgården

Vår gamle venn Kaptein H. forteller at han i sommer chartret ei skute på Nøtterøy for å ta familien med på lystseilas i den svenske skjærgård. Skuta, en enmastet mindre slupp/jekt egnet seg godt til formålet. Stående rigg gjorde seg som tørkestativ, og bausprydet var godt å ha når brygger skulle ryddes for tjomlinger og svensker.

Hva skutas seilføring angår hadde kapteinen bemerkelsesverdilig lite å bemerke, men han var ikke særlig tilfreds med den altfor følsomme turtallsreguleringen til motoren. Hva manøvreringsegenskaper angår var kapteinen rimelig fornøyd. Med medbrakt bukseringsbåt unngikk man de største problemene. Familiens medlemmer kunne beordres til brygga for å la gå fortøyninger og skyve skuta i fra o.s.v., og kunne hentes av taubåten når de ikke klarte å hoppe ombord når skuta la fra kai.

Alt i alt fikk vi inntrykk av at det hadde vært en vellykket tur, som nok kommer til å bli gjentatt.

Gjeste plassene

Vi har tatt en prat med lederen i Veierland Båtforening om de nye gjesteplassene ytterst på flytebrygga i Albykilen.

Jørgen Romark hva er de første erfaringene med gjestebrygga? - Vi er rimelig fornøyd med besøkshyppigheten tatt i betraktning at det er første sesong for dette tilbudet.

Men skal dette tilbudet fortsette å være gratis? Nei desværre til neste vil vi ta penger for å ligge ved gjestebrygga. Men da vil vi også tilby strøm for opplading av batterier m.m.

Returadr.: N-3144 Veierland

Her har jeg vært før

(BAI) Det er mange som har hatt den litt mystiske følelsen av at "her har jeg vært før". Jeg har aldri hatt den følelsen. Derimot har jeg hatt en annen følelse. Her skulle jeg ha vært før. Jeg tenker ikke da på de episodene jeg iblant opplever på Tenvik da fergeplassen er tom og ferga allerede er halveis til Vestgården.

En lørdags sommerkveld kommer jeg fra Båsløkka opp over åsen til Tangendalen. Jeg har solen inn fra venstre. Da glitrer det i vann der det ikke burde glitre i vann. Landet ligger 5 – 6 meter lavere enn i dag

Veien er borte og jeg står der kledd i skinn og vidjereimer.

Det er 5 - 6 grader kaldere enn i dag. Isen er jo bare noen mil borte, men den trekker seg unna med flere km i året nå.

Vi har vinterhus i ei lita gloe over mot Båsløkka.

Det er lav skog i de mest beskyttede dalene, men ellers bærer øya preg av at istiden har skrapet bergene rene for jord og vekstmuligheter. Det er bare ytterst på Tjøme jeg har sett noe lignende.

Så blunker jeg igjen og kornet er tilbake, sola blir en tanke rødere og jeg en tanke mer stresset.

Kanskje er fremskrittet mindre enn jeg tror?

**Kan du sjøens
trafikkregler?**

Veierland Rundt

(BAI) Edmund kom først rundt Veierland. Ray mener dette kom av at en butikkeier på øya ikke var med.

Bikkja i Rangvaldbakken

(BAI) En deilig sommerdag kom noen av øyas vakre damer over en nesten død hund i Rangvaldbakken. Hunden klarte ikke å reise seg. Ikke ved egen hjelp og ikke ved damenes.

Damene ringte rundt til potensielle eiere, men den ene etter den andre kom og konstaterte at dette var ikke deres hund. Og ingen klarte å få hunden til å sette ben under seg. Kanskje var den påkjørt? Men ingen synlige skader ble funnet.

Det var rett før legehelekopter, brannvesen og sykebil var rekvirert da den mer eller mindre lykkelige eier dukket opp. Han kunne konstatere at hunden hadde forspist seg (igjen?). Og etter en del lokking og truing reiste dyret seg og vugget etter eiern (inn i solnedgangen?)

Vi takker Kari P. for å huse Halvorsens band, slik at vi fikk høre musikken på festen.

Annonsehjørnet

Kr 15.- pr. annonse pr. gang. Overskrift + fem linjer.

Ekstra linjer kr 5.-.

15**Gamle nummer av Veierlendingen**

Redaksjonen har noen gamle nummer av Veierlendingen. Disse selges for kr 15 pr. stk.

Vi har nummer 6 — 1. årgang. D.v.s. november -89.

Nummer 4 — 2. årgang. D.v.s. juli -90.

Nummer 6 — 2. årgang. D.v.s. november -90.

Bolig søkes

Mor med to barn ønsker å leie bolig på Veierland frem til Juni 1992. Ta kontakt med Heidi på telefon 88 251.

Hyttetun selges nu. Pass på:

Firma/2 fam./forening — 2 fullt utrustede hytter uten inventar. Innerst i Hvervekilen. Havutsikt. Skjermet mot vind og innsyn. Strøm og vann. 1,2 mål eiertomt. Kr 960 000.- over 5 år.

Henvendelse i butikken.

Hyttetilsyn

Har du husket hyttetilsyn i vinter? Ukentlig kontroll. Innvendig innredning og oppussing utføres. Henvendelse Svein tlf. 88 134. Takk for i sommer, ha en god høst og vinter!